

■ **1Q84 Llibres 1 i 2**
Haruki Murakami
Editorial Empúries

Amoame és una misteriosa jove d'uns trenta anys que mata al servei d'una organització secreta i que, quan comença la novel·la, està atrapada en un embús, dins d'un taxi, camí de cometre un dels seus assassinats. Tengo, un jove escriptor que no ha publicat mai i es guanya la vida fent de professor de matemàtiques, es troba atrapat quan un editor prestigiós li demana que reescriu l'obra d'una jove promesa. A partir d'aquí, les vides d'Amoame i Tengo aniran creuant-se sense arribar a tocar-se mai, en una novel·la al més pur estil Murakami. La novel·la versa sobre l'enfrontament de l'individu amb la societat i amb el sistema imperant i reproduceix la llum, la foscor i l'originalitat habituals de l'autor.

■ **El lladre de cervells**
Pere Estupinyà
Editorial La Magrana

Arrepapa't al sofà i prepara't per emprendre un viatge inoblidable pels desafiaments més apassionants de la recerca científica actual. Ens disposem a entrar als principals laboratoris i centres d'investigació del món per conèixer de primera mà les qüestions més candents en terrenys com la neurociència i l'estimulació i el perfeccionament de les capacitats humanes, l'astronomia i la carrera espacial, la genètica i la biologia sintètica, el canvi climàtic... Aquest és un llibre per a lectors curiosos que se saben gratar on no els pica i volen saber de què estem fets, per què som com som, on vivim i com serà el món del futur. Aquí i qui sap si en d'altres planetes lluny del sistema solar.

■ **A la intempèrie**
Patricia Gabancho
Editorial Mina

El 1976, Patricia Gabancho era una noia molt jove, acabada d'arribar a Catalunya des de l'Argentina. Com bona part dels joves d'aquell temps, era extremadament radical i, en el seu cas, independentista. Durant els tres anys que s'escolen fins el referèndum de la Constitució del 1978, va militar en l'independentisme radical. Això li va permetre viure en primer pla la transició a Catalunya, participant de tots els organismes unitaris i de l'organització d'esdeveniments històrics, com ara la manifestació de la Diada del 1977. En aquest nou llibre, Gabancho desmunta mites, explica com la Transició va ser un projecte contrari a les aspiracions de Catalunya i dona una visió crítica i fascinant d'uns anys fundacionals.

■ **Camp d'Argelers 1939-1942**
Felip Solé i Grègory Tuban
Editorial Cossetània

El camp d'Argelers és, avui dia, una icona viva en la memòria col·lectiva catalana, tant per les famílies que van viure a la Catalunya franquista com per les que van estar a l'exili. «El camp era sorra, només sorra; el camp era la tramuntana terrible que et clivellava la pell; el camp eren tancats de filferro, quilòmetres de filferro, i molta gana...». El camp de concentració era palpitant, dur i inhospit; en definitiva, viu. Els que el van viure són, en part, un producte d'ell i el llibre satisfà la necessitat de donar a conèixer-los. L'obra és la suma de dos centenars de fotografies perdudes entre mitja dotzena d'arxius i també de centenars de documents que mostren com es viva als camps de concentració.

■ **L'arrencada del periodisme liberal**
Jaume Guillamet
Eumo Editorial

Describeu la peripècia vibrant dels diaris polítics en els anys centrals del segle XIX a Catalunya. Guillamet se centra en el període 1833-1874 i analitza l'efecte de les successives legislacions d'impremta sobre el desenvolupament de la premsa, en un procés accidentat i tardà en relació als principals països europeus. Estudia l'aparició i l'existència dels periòdics sota el règim liberal i com exerceixen una doble funció informativa i política, la formació del mercat de premsa, i la figura professional i política del periodista. L'autor explica com sorgeix un sistema de premsa propi de Catalunya en el conjunt espanyol fins a 1874, moment en què la llibertat d'impremta havia assolit la plenitud.

■ **El meu don Joan Maragall**
Josep Pijoan
Quaderns Crema

Pijoan va ser una de les veus més lúcides i fines d'aquell extraordinari moviment de regeneració espiritual que va viure Catalunya a començaments del segle passat. Filòleg i arquitecte, va ser també un dels col·laboradors més actius i eficaços de Prat de la Riba i un dels fundadors de l'Institut d'Estudis Catalans. Va abandonar Barcelona el 1913 en circumstàncies poc amables, i va començar un «exili voluntari» al Canadà. Les seves obres, la majoria compendis sobre art i història, són encara avui volums de referència. Pijoan rememora, en aquestes pàgines lúcides i emocionades (publicades per primer cop el 1915), l'amic mort, en un retrat d'extraordinària qualitat.

■ **Josep Pla o la raó narrativa**
Josep M. Castellet
Editorial Destino

La primera edició de *Josep Pla o la raó narrativa* va sortir el 1978, quan Pla encara era viu. En la commemoració del trentè aniversari de la seva mort, l'editorial Destino recupera aquest clàssic de l'estudi de l'obra completa de Pla amb una nova edició de l'escripta per Josep M. Castellet i que va obtenir el Premi Josep Pla en la convocatòria del 1977. El llibre de Castellet continua sent la invitació més intel·ligent i atractiva a la lectura de Pla i, tants anys després, constitueix encara una aportació indispensable a la bibliografia planiana. A finals de 2010 Destino també va començar a recuperar tots els volums de l'obra completa de Pla, encapçalada per *El quadern gris* i que feia anys que alguns eren introbables.

■ **El català al carrer**
Josep Maria Aymà Aubeyzon
Editorial UOC

Josep Maria Aymà estudia en aquest llibre l'ús veritable de la llengua catalana al carrer. Assegura que el català sempre es troba en desavantatge, primer pel nombre d'habitants que utilitzen el castellà pel fet de ser nousvinguts i en segon lloc per l'hàbit dels catalanoparlants de parlar en castellà als qui aparentment no parlen català. L'autor presenta un treball de camp en què per primer cop es publica de forma científica el descens del català sentit al centre de Barcelona. També proposa mesures per aconseguir que els catalanoparlants superin l'hàbit de parlar en castellà amb els qui no parlen català amb l'objectiu preeminent de fer-los-els sentir, ja que és la millor manera, o l'única, que el parlin.